

de dertil af nogen af bemeldte fem Stæders Magistrater blive bestilte. Befindes nogen sig herimod at forse, da haver han forbrudt Godset og bøde desuden dets ti-dobbelte Værd til de fattige første Gang, men forser sig nogen tiere, da lide han som en Falskner“.

I Henhold hertil blev der rejst Tiltale mod den vedkommende Bødker af Borgmesteren. Dommen gik ud paa, at Forordningen skulde staa ved Magt i fuldeste Maal, og da Skæppemaalet havde kostet 3 Kr. 25 Øre, blev Bøden ansat til det ti-dobbelte, altsaa 32 Kr. 50 Øre. Hermed var Bødkeren ikke tilfreds, han appellerede Sagen og fik en anset Højesterets-sagfører — om jeg ikke tager fejl, den nuværende Trafikminister — til at føre Sagen for sig ved Overretten, men Overretten kom til samme Resultat som Underretten. Bødkeren ønskede at appellere Sagen til Højesteret, men Sagføreren var bange for, at det vilde gaa galt. Det endte da med, at Bødkermesteren i Stedet derfor gik til Kongen og bad om at faa Bøden eftergivet. Men det gik heller ikke. Han opnaede kun den Forandring af Straffen, at han kom til at betale Pengene til Kommunekassen i Stedet for til Fattiggassen. Det var selvfølgelig Manden ligegyldigt. Han betalte Pengene, og dermed var den Sag ude af Verden.

Naar man nu ved, at der her i Landet indføres Masser af Maale- og Vejerredskaber fra Udlandet, i hvilket Tilfælde man ingen Sinde kan komme til at straffe den, der har fabrikeret disse Redskaber, vil man forstaa, at det er en stor Uret mod Landets Smede, Bødkere, Kobbersmede og Blikkenslagere, der hver eneste Dag lave forskellige Maale- og Vejerredskaber og sælge dem til privat Brug. Jeg tror ikke, der er mange Huse hverken i Byen eller paa Landet, hvor man ikke har saadanne ujusterede Maal, som man bruger i sin egen Husholdning. Derfor mener jeg, at det var korrekt, at der fra Fællesrepræsentationens Side i 1904 blev rettet en Henvendelse til det højtærede Indenrigsministerium angaaende denne Sag. Denne Henvendelse, som jeg har liggende for mig, besvarede Indenrigsministeriet under 26. Maj 1904 paa følgende Maade:

„I Anledning af det fra Fællesrepræsentationen modtagne Andragende betræffende en Ændring i den i Frdn. om Vægt og Maal af 10. Januar 1698 Kapitel II. § 5 indeholdte Bestemmelse angaaende Forbud mod Forfærdigelse og

Falholdelse af Maal og Vægt skulde man, efter stedfunden Brevveksling med Københavns Magistrat, tjenstlig melde, at Ministeriet ikke har fundet Føje til for Tiden at foretage videre i Sagen.

9 Bilag følge hermed tilbage.

ENEVOLD SØRENSEN.“

Der har siden da været afholdt forskellige Fællesrepræsentationsmøder, og der har ikke været et eneste, uden at denne Sag har været fremme, fordi de forskellige Haandværks Udøvere — og formentlig med Rette — have fundet, at der her skete et Indgreb i deres Rettigheder til Fordel for Udlandet, og at de altid havde Sværdet over Hovedet paa sig. En Mand sagde forleden til mig: Jeg forstaaer ikke, at det kan hænge saadan sammen. Thi hvis det var saaledes, burde ogsaa en Revolverfabrikant, som lavede en Revolver og solgte den til mig, straffes, naar jeg skød en Mand med den, fordi det er ham, der har lavet et Redskab, der er blevet anvendt paa en Maade, der ikke er tilladt. Forholdet er ganske analogt.

Man havde haft saa meget mere Grund til at haabe, at der fra Ministeriets Side var blevet gjort noget i denne Sag som det i Tredserne, da der var givet en Vægtfabrikant i København Tilhold om, at han ikke maatte forfærdige ujusterede Vægte, og denne Sag blev tagen op til Drøftelse; endte med, at der kom en Skrivelse fra Justitsministeriet, hvorved man tog Tilholdet overfor den vedkommende Fabrikant tilbage, og i Motiveringen anførtes det blandt andet, at det vilde være Uret andet overfor Landets Industridrivende i deres Konkurrence med de udenlandske Fabrikanter, som ikke ere stillede under samme Kontrol. Jeg henstiller, om man ikke kunde faa denne gamle Forordning afløst med en fornuftig Lov, en Lov, som naturligvis skulde bestemme, at enhver, der i Salgsforhold bruger Maale- og Vejerredskaber, som ikke ere justerede, skal have sin Straf, hvorimod den, der i Uskyldighed laver et Skæppemaal til en, som bruger det til Ting, han ikke har Lov at bruge det til, ikke skal straffes. Efter Delegeretmødet i Fjor er der sket fornyet Henvendelse til Ministeren, men da der endnu ikke er kommet Svar derpaa, har jeg tilladt mig at rette denne Forespørgsel til den højtærede Justitsminister. Jeg beder ham altsaa at foranledige, at denne gamle Forordning af 1698 kan komme ud af Verden og blive erstattet af en mere retfærdig og fornuftig Lov.